

altijd abonnee te blijven op de Sowjet-staatscourant.

Vrijwel geen onderwerp ging Leo Ott in de rubriek 'In de kijker' uit de weg. Hij schreef over technische beurzen in Oost-Europa, over nieuwe ontwikkelingen op het gebied van fotografie (en bewaamde zich intussen tot verdienstelijk amateurfotograaf) of de radio. Hij ontmaskerde meedogenloos een toen beroemde telepaat, die daarop weinig anders kon doen dan terugkeren naar zijn oorspronkelijke vak, dat van kindergoochelaar. Hij schreef over economische zaken (studeerde nog enige tijd economie en wilde die studie afsluiten met een dissertatie over de economische betekenis van de muziek, waarvan het meeste al op papier moet hebben gestaan), gedreven door een niet te stuiten drang om 'te willen weten'.

In zijn journalistieke drang haalde hij zelfs de kolommen van concurrerende organen. Bol stonden de kranten toen over aardstralen en het remedie daar tegen, de duur verkochte aardstralenkastjes. Geheimzinnige doosjes, die bij onoordeelkundig behandelen levensgevaar zouden kunnen opleveren. Leo Ott kocht er een en demonteerde het apparaat. Om vervolgens zijn lezers mee te delen dat enkele van hen honderden guldens hadden betaald voor een paar slordig verpakte koperdraadjes.

Al deze bezigheden weerhielden hem allerminst van het schrijven van boeken. Hoofdzakelijk documentaire werken. In 1953 schreef hij 'De Lijnbaan' over het toen al bouwkundig vermaarde winkelcentrum van Van den Broek en Bakema. In 1956, bij het vijftigjarig bestaan van de firma Willem de Jong, verscheen 'Van horen naar zien. Een halve eeuw Rotterdamse grammofoongeschiedenis'. Het Rotterdamse familiebedrijf beschreef hij in 1957 in 'Zo is Termeulen', tien jaar later de toen vijftigjarige Volksuniversiteit in 'Naar wijder horizon'. Met K.A. Mayer schreef hij een werk over de oorlogsdagen in Rotterdam ('Havenstad in de frontlijn', 1965), in 1969 publiceerde hij 'Van luchtkasteel tot koopmansburcht' over het Groothandelsgebouw en samen met D.P.M. Graswinckel zette hij in 1973 '100 jaar in granen: handel en wandel van het Comité van Graanhandelaren' op papier.

Na zijn pensionering werd Leo Ott biograaf. Hij schreef drie biografieën: die van Cornelis Verolme (Verolme zette alles op geluidsbanden die door Ott werden uitgewerkt), van F.J. Philips en van de Rotterdamse kunstschilder, graficus en beeldhouwer Hendrik Chabot (1981).

Wellicht had het werk van Leo Ott nog indrukwekkender kun-